

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Mgr. Marian Pavlov**, správce konkursní podstaty úpadce Druhá slévárna Blansko, a.s., se sídlem Jeronýmova 814, Hradec Králové, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, o přezkoumání rozhodnutí Rozhodčího orgánu žalované ze dne 21. 6. 2006, č.j. 5449/06/Št, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 9 Ca 160/2006 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ze dne 21. 6. 2006, č. j. 5449/06/Št. Rozhodčí orgán žalované tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – platebnímu výměru, a dále nevyhověl jeho žádosti o odstranění tvrdosti ve vztahu k předmětnému platebnímu výměru.

Městský soud v Praze za správního spisu zjistil, že na úpadce byl dne 25. 7. 2002 prohlášen konkurs. Správce konkursní podstaty neuhradil podle vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění dlužné pojistné za období od 27. 1. 2004 do 16. 10. 2004 ve výši 4 117 885 Kč. Za nedodržení stanoveného termínu splatnosti pojistného mu proto žalovaná v souladu s ust. § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, vyměřila platebním výměrem penále ve výši 1 583 440 Kč.

Stěžovatel v žalobě namítl, že platební výměr neměl být vůbec vydán, neboť jím vyměřené penále je vyloučeno z uspokojení v konkursním řízení podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb. Platební výměr pouze deklaruje již vzniklou povinnost, nesměruje přímo k uspokojení pohledávky žalované a nelze jej během konkursu užít k vymáhání dlužného penále.

Při posouzení žalobních námitek se Městský soud v Praze ztotožnil s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ads 19/2006 – 63, publ. pod č. 1239/2007 Sb. NSS. Uzavřel tedy, že pohledávka žalované na penále (s výjimkou penále vzniklého ke dni prohlášení konkursu) je z uspokojení v konkursu vyloučena v souladu s § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., a výkon platebního výměru tak nelze za trvání konkursu provést. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná ostatně nijak nezpochybňuje, že za trvání konkursu nelze exekuci vykonat. Vydání předmětného platebního výměru je třeba považovat za realizaci oprávnění žalované předepsat žalobci k úhradě penále, které je tento ze zákona povinen zaplatit v důsledku neuhrazení pojistného na zdravotní pojištění včas a ve správné výši v období po prohlášení konkursu. Platební výměr může žalované sloužit jako exekuční titul po zrušení konkursu. Jeho vydáním žalovaná plní povinnost správce veřejnoprávní pohledávky zajistit vymáhání této pohledávky na penále, jež vzniká za zákona, do budoucna.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele je penále vzniklé po prohlášení konkursu mimosmluvní sankcí ve smyslu § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb. a je z uspokojení v konkursu vyloučeno. Platební výměr tudíž nelze užít po dobu trvání konkursu jako exekuční titul. Úprava obsažená v § 18 odst. 6 zákona č. 592/1992 Sb. nemá na tento závěr vliv. Oznámení obsažené v platebním výměru, že po marném uplynutí lhůty bude přistoupeno k výkonu rozhodnutí, proto není v souladu se zákonem. Na podporu svého názoru stěžovatel poukázal na ustálenou praxi Nejvyššího soudu, např. usnesení ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 29 Odo 709/2005.

Stěžovatel se domnívá, že v případě, že chtěl žalovaný pouze informovat daňový subjekt o výši penále podle § 32 daňového řádu, není daňový výměr v pořádku po formální stránce, jestliže stanoví správci konkursní podstaty povinnost zaplatit penále do 15-ti dnů od právní moci tohoto platebního výměru, a následně jej informuje o tom, že po marném uplynutí lhůty ke splnění povinnosti bude přistoupeno k výkonu rozhodnutí.

Stěžovatel dále namítl, že výzva – pokus o smír ze dne 28. 8. 2006, v níž žalovaná žádá zaplatit dlužné pojistné i penále ve stanovené lhůtě, nekoresponduje se skutečností, že platební výměr nelze užít k vymáhání dlužného penále.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný sdělil, že platební výměr je rozhodnutím deklaratorní povahy, jímž se pouze individualizuje zákonem stanovená povinnost. Nezbytnou součástí rozhodnutí, kterým se ukládá povinnost, je v souladu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, i lhůta ke splnění této povinnosti. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že pro vyměřenou pohledávku lze výkon pouze nařídit, nelze ho však provést. Plně tak respektoval právní názor soudu, že platební výměr nebude moci být během konkursu užít k vymáhání dlužného penále. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vzhledem k tomu, že skutkový základ rozsudku

krajského soudu nebyl mezi účastníky sporný, a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se již k otázce, zda je žalovaná oprávněna vyměřit výši penále v platebním výměru v důsledku neuhrazení pojistného na veřejné zdravotní pojištění v období po prohlášení konkursu, vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ads 19/2006 – 63, publ. pod č. 1239/2007 Sb. NSS. Argumentace Městského soudu v Praze je v projednávaném případě se závěry citovaného rozsudku v souladu. Nejvyšší správní soud by se mohl od názoru vysloveného v tomto rozsudku odchýlit jedině v případě, že by věc předložil rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s., k čemuž však po posouzení věci neshledal důvod.

Co se týče námitky stěžovatele, že oznámení v platebním výměru, podle něhož bude po marném uplynutí lhůty ke splnění povinnosti přistoupeno k výkonu rozhodnutí, není v souladu se zákonem, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že toto sdělení žalované (stejně jako případná výzva k úhradě penále) nemá nikterak vliv na to, že se výkon předmětného platebního výměru vydaného po prohlášení konkursu řídí speciálním ustanovením § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., a platební výměr je tak exekučním titulem vykonatelným teprve po zrušení konkursu.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na ustanovení daňového řádu (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), je nutno konstatovat, že tento právní předpis se na projednávanou věc nevztahuje. Žalovaná postupovala podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který obecně upravuje správní řízení, a podle speciálních ustanovení zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu